

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 617/2017
20.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. и члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, адвоката Влајка Комленца, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 1455/11 од 17.06.2016. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 242/16 од 14.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2017. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, адвоката Влајка Комленца, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 1455/11 од 17.06.2016. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 242/16 од 14.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 1455/11 од 17.06.2016. године, окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ оглашени су кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ за које је АА утврђена казна затвора у трајању од девет месеци, па је, након што му је применом одредбе члана 68. став 1. КЗ опозвана условна осуда која му је изречена пресудом Основног суда у Старој Пазови К 300/12 од 05.06.2014. године и узета као утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци из те пресуде, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и три месеца. Окривљеном ВВ утврђена је казна затвора у трајању од девет месеци, па је исти, након што му је применом одредбе члана 68. став 1. КЗ опозване условне осуде и то: условна осуда изречена пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 1639/10 од 23.04.2012. године и узета као утврђена казна затвора у трајању од осам месеци из те пресуде и пресуда Основног суда у Старој Пазови К 125/11 од 17.09.2014. године и узета као утврђена казна затвора у трајању од 11 месеци из те пресуде, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и осам месеци.

Окривљеном ГГ због кривичног дела за које је оглашен кривим утврђена је казна затвора у трајању од девет месеци, па је, након што му је применом одредбе члана 68. став 1. КЗ опозвана условна осуда која му је изречена пресудом Трећег основног суда у Београду К 9453/10 од 15.07.2014. године и узета као утврђена казна затвора у трајању од осам месеци из те пресуде, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца. Том пресудом окривљени ББ због кривичног дела за које је оглашен кривим осуђен је на казну затвора у трајању од девет месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.10. до 03.11.2015. године. Истом пресудом окривљени ДД на основу одредбе члана 423. тачка 2. ЗКП ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ. На основу одредбе члана 258. ст. 1. и 4. ЗКП ДД, ББ и ВВ упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док су окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ обавезани да плате трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено накнадно, посебним решењем, изузев трошкова у виду нужних издатака окривљеног ДД, као и нужних издатака и награде његовом браниоцу, који падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 242/16 од 14.03.2017. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Старој Пазови, браниоца окривљеног ГГ, адвоката Владимира Алишића, браниоца окривљеног АА, ББ и ВВ, адвоката Влајка Комленца и пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 1455/11 од 17.06.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА, ББ и ВВ, адвокат Влајко Комленац, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, адвоката Влајка Комленца је неоснован.

Побијајући правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП бранилац окривљених АА, ББ и ВВ, адвокат

Влајко Комленац, у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама оптужба прекорачена, наводима да је суд у чињенични опис изреке правноснажне пресуде унео речи: "Да је АА пришао столу за којим је седео окривљени ДД па му је тражио да устане како би му нешто рекао, а када је он устао окривљени АА га је ударио песницом у пределу лица од ког ударца је окривљени ДД пао, коју радњу јавни тужилац у поднетом и измењеном оптужном акту Кт 396/09 окривљеном АА није ставио на терет, већ је у истоме навео: да је окривљени ДД... након вербалног сукоба са ошт. ГГ а затим и са ошт. АА истог више пута ударио рукама стиснутим у песницу у пределу главе и тела, те га срушио на земљу...".

Потом, бранилац окривљених у поднетом захтеву је навео да је суд оптужницу прекорачио и на тај начин што је у изреци правноснажне пресуде навео да су окривљени ВВ и ББ притрчали, те заједно са АА и још неким лицима чији идентитет није утврђен наставили да ударају окривљеног ДД рукама, односно песницама, ногама и столицама, што овим окривљенима означеним оптужним актом јавног тужиоца није стављено на терет, већ им је стављено на терет да су окривљени ВВ и ББ након што је ДД срушио на земљу АА ударили више пута рукама и ногама ДД у пределу главе и тела.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Овом законском одредбом постављен је, између осталог, захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде, који се заснива на оптужном начелу по коме нема поступка без овлашћеног тужиоца и по коме тужилац одређује предмет суђења, а све у циљу спречавања мешања основних процесних функција, односно преношења функције оптужбе на суд и тиме делимичног спајања двеју процесних функција које се искључују.

Следствено изнетом, објективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји уколико пресуда има за основу не само идентичан догађај из прошлости, већ не сме изаћи из чињеничног описа тог догађаја како га је дала оптужба и то посебно у погледу радње извршења, а у супротном, суд нарушава законом постављени захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде.

Следствено изнетом, по оцени Врховног касационог суда првостепени суд је тиме што је у изреци правноснажне пресуде навео да је окривљени АА пришао столу за којим је седео окривљени ДД па му је тражио да устане како би му нешто рекао а када је он устао окривљени АА га је ударио песницом у пределу лица од ког ударца је окривљени ДД пао, само уподобио чињенично стање утврђено на главном претресу у погледу постојања вербалног сукоба описаног у диспозитиву оптужног акта јавног тужиоца између окривљеног ДД и окривљеног АА, на шта је овлашћен.

Поред тога, Врховни касациони суд неоснованим оцењује и напред ближе наведене наводе захтева браниоца окривљених да је суд прекорачио оптужбу везано за радње извршења које су окривљеном ВВ и ББ оптужним актом јавног тужиоца стављене на терет, обзиром да је овим окривљенима стављено на терет да су: ...након што је окривљени ДД након вербалног сукоба са ГГ, а затим и са АА истог више пута ударио рукама стиснутим у песницу у пределу главе и тела те га срушио на земљу када је окривљени АА више пута ударио оштећеног ДД у пределу главе и тела, након чега су окривљени ДД и АА стаклене флаше, чаше и дрвене столице бацали један на другог...", а оглашени су кривим да су: ...и то окривљени АА пришао столу за којим је седео окривљени ДД па му је тражио да устане како би му нешто рекао, а када је он устао, окривљени АА га је ударио песницом у пределу лица од ког ударца је окривљени ДД пао, па га је неко ударио столицом у пределу потиљка, након чега су окривљени ВВ и ББ притрчали те заједно са окривљеним АА и још неким лицима чији идентитет није утврђен наставили да ударају окривљеног ДД рукама, односно песницама, ногама и столицама, дакле, ови окривљени оглашени су кривим за истоветне радње које су им и биле стављене на терет оптужним актом јавног тужиоца.

Стога, Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП.

Потом, бранилац окривљених АА, ББ и ВВ, у захтеву за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због повреде закона, без конкретизовања због које повреде закона захтев подноси, а из образложења захтева и навода да су окривљени критичном приликом поступали у нужној одбрани одбијајући од себе истовремени противправни напад окривљеног ДД и то тако што је окривљени ДД више пута ударио песницом окривљеног АА у пределу главе и тела од чега је овај пао на земљу и налазећи се у том положају, а да би од себе одбио истовремени противправни напад окривљеног ДД, овога ударио и песнично се са њим, док су окривљени ВВ и ББ, видевши да је њихов друг, овде окривљени АА нападнут, окривљеном ДД задали неколико удараца како би од окривљеног АА одбили истовремени противправни напад окривљеног ДД, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени АА пришао столу за којим је седео ДД па му је тражио да устане како би му нешто рекао, а када је он устао, окривљени АА га је ударио песницом у пределу лица од ког ударца је окривљени ДД пао, па га је неко ударио столицом у пределу потиљка, након чега су окривљени ВВ и ББ притрчали те заједно са окривљеним АА и још неким лицима чији идентитет није утврђен наставили да ударају окривљеног ДД рукама, односно песницама, ногама и столицама којом приликом је услед задобијених удараца окривљени ДД задобио лаке телесне повреде, дакле, из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да окривљени

АА, ББ и ВВ критичном приликом нису од себе одбијали истовремени противправни напад окривљеног ДД и следствено томе и нису поступали у нужној одбрани.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева браниоца ових окривљених да су правноснажне пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Наводима из захтева браниоца окривљених АА и ВВ, којима се указује да је суд, супротно одредби члана 68. став 1. КЗ опозвао условне осуде које су истима изречене и то: окривљеном АА правноснажном пресудом Основног суда у Старој Пазови К 300/12 од 05.06.2014. године, а окривљеном ВВ правноснажним пресудама Основног суда у Сремској Митровици К 1639/10 од 23.04.2012. године и Основног суда у Старој Пазови К 125/11 од 17.09.2014. године, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси због повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, ове наводе захтева бранилац окривљених истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на стр. 5 последњи пасус образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да је првостепени суд, правилном применом одредбе члана 68. КЗ окривљенима АА и ВВ опозвао условне осуде и истима изрекао јединствене казне затвора, које, као правилне у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

С тим у вези, по оцени Врховног касационог суда без основа је истицање захтевом браниоца окривљеног АА да је суд супротно одредби члана 54. ст. 1. и 3. КЗ приликом изрицања јединствене казне затвора ценио ранију осуђиваност овог окривљеног по пресуди Основног суда у Старој Пазови К 300/12 од 05.06.2014. године коју је опозвао и из исте узео као утврђену казну затвора у трајању од 10 месеци, обзиром да је овај суд ценио ранију осуђиваност овог окривљеног као отежавајућу околност и то правноснажном пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 1639/10, а не и ранију осуђиваност правноснажном пресудом коју је опозвао.

Поред тога, Врховни касациони суд неоснованим оцењује навод из захтева браниоца окривљеног ВВ да је правноснажним пресудама на штету овог окривљеног повређена одредба члана 60. став 2. тачка 2. КЗ приликом одмеравања јединствене казне затвора истицањем да јединствена казна затвора не сме достићи збир утврђених казни, будући да је суд овом окривљеном за кривично дело за које је оглашен кривим утврдио казну затвора у трајању од девет месеци, па га је, након што му је опозвао условне осуде изречене пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 1639/10 од 23.04.2012. године и узео као утврђену казну затвора у трајању од осам месеци и условну осуду изречену правноснажном пресудом Основног суда у Старој Пазови К 125/11 од 17.09.2014. године и узео као утврђену казну затвора у трајању од 11 месеци из те пресуде, истога, правилном

применом одредбе члана 60. став 2. тачка 2. КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и осам месеци која не прелази збир утврђених казни затвора које су ушле у састав јединствене казне затвора чији збир појединачних казни затвора износи 28 месеци, односно две године и четири месеца.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Руковођен изнетим разлозима, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић